

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 410/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **CHRANENEPRACOVISKO.eu, s. r. o.**, Sadová 29/A, Ivanka pri Dunaji, IČO 44 667 931, zastúpeného Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/184/2021-515 z 30. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu v konaní o obnovu civilného sporu.

II.

2. Sťažovateľovi bolo platobným rozkazom z 21. novembra 2017 uložené zaplatiť žalobcovi 56 408,26 eur s príslušenstvom. Platobný rozkaz bol doručený do elektronickej schránky sťažovateľa 14. decembra 2017 a nadobudol právoplatnosť 30. decembra 2017. Sťažovateľ tvrdí, že sa o ňom dozvedel až z doručenia upovedomenia o začatí exekúcie 14. júna 2018. Preto proti nemu podal odpor a návrh na určenie neúčinnosti elektronického doručenia. Okresný súd odpor ako oneskorený uznesením zo 7. marca 2019 odmietol. Uznesením z toho istého dňa aj zamietol návrh sťažovateľa na určenie neúčinnosti elektronického doručenia. Obe tieto uznesenia boli na odvolanie sťažovateľa potvrdené krajským súdom.

3. Sťažovateľ zároveň podal žalobu o obnovu konania, v ktorej tvrdil, že je sluchovo postihnutý, konateľ elektronickej schránky nevyužíval a nemal vedomosť o doručovaní do schránky. Uznesením z 20. februára 2020 okresný súd žalobu o obnovu konania odmietol ako oneskorene podanú. Dospel k tomu, že sťažovateľ sa s platobným rozkazom mohol oboznámiť 14. decembra 2017, keď mu bol

doručený do elektronickej schránky, a nie z upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré mu bolo doručené 14. júna 2018. Preto mu už 14. decembra 2017 začala plynúť trojmesačná lehota podľa § 403 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Keďže sťažovateľ žalobu o obnovu podal až 14. septembra 2018, je podaná oneskorene a ako taká bola podľa § 413 ods. 1 písm. a) CSP odmietnutá.

4. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, na ktoré krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením uznesenie okresnému súdu potvrdil. Krajský súd vyhodnotil ustálenie momentu začiatku plynutia lehoty na podanie žaloby okresným súdom ako správne, keďže sťažovateľ od momentu doručenia elektronickej správy mal možnosť sa s týmto dokumentom oboznámiť. Sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, pretože nepreukázal nemožnosť oboznámiť sa s platobným rozkazom, ktorý mu bol doručený 14. decembra 2017. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že rozhodným momentom, keď sa mohol o platobnom rozkaze dozvedieť, bol až 14. jún 2018, bolo na ňom, aby riadne a nesporne preukázal opodstatnenosť tohto tvrdenia. Sťažovateľ neposkytol žiadne dôkazy, ktoré nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré by mu mohli prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

III.

5. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne, pretože sa krajský súd nezaoberal odvolacími námietkami, ale len parafrázoval celú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu. Krajský súd pochybil tým, že vôbec neposudzoval a nevyhodnotil existenciu sťažovateľom tvrdených dôvodov obnovy konania a vôbec nebral ohľad na nové skutočnosti a dôkazy, ktorými sťažovateľ žalobu o obnovu konania odôvodnil. Podľa sťažovateľa existencia hoci len jednej novej skutočnosti alebo dôkazu je dôvodom povolenia obnovy. Ďalšie pochybenie krajského súdu sa týka nesprávneho určenia okamihu začatia plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby o obnovu konania. V dôsledku týchto pochybení došlo k porušeniu princípov spravodlivého procesu a bola mu odňatá možnosť konať pred súdom.

IV.

6. Sťažovateľ podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Preto je jeho ústavná sťažnosť neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Sťažovateľ porušenie svojich ústavných práv odvodzuje od nedostatočného zdôvodnenia a vecnej nesprávnosti rozhodnutia, ktorým bola odmietnutá jeho žaloba o povolenie obnovy konania. K tomu treba uviesť, že žaloba o obnovu konania je osobitým a mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého charakteristickou črtou je to, že o ňom všeobecné súdy vedú osobitné konanie, na ktoré je príslušný okresný súd, ktorý o takejto žalobe môže podľa § 413 ods. 1 CSP rozhodnúť uznesením, ak ju odmietne, alebo podľa § 414 CSP rozsudkom, ak obnovu konania povolí alebo ju zamietne. Proti rozhodnutiam okresného súdu o žalobe o obnovu konania je preto vždy či už podľa § 355 ods. 1 alebo § 357 písm. c) CSP prípustné odvolanie.

8. Ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu, je rozhodnutím odvolacieho súdu podľa § 419 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak to zákon pripúšťa. Zároveň ide o rozhodnutie podľa § 420 CSP, ktorým konanie, v tomto prípade konanie o žalobe o obnovu konania, končí. Podstatou námietky porušenia ústavných práv sťažovateľa je nedostatočnosť odôvodnenia uznesenia krajského súdu. Táto námietka sa teda týka nedostatočnosti odôvodnenia namietaného uznesenia. Z rozhodnutí najvyššieho súdu (napr. 6Cdo/155/2017) vyplýva, že porušenia práva na spravodlivý súdny proces, od ktorého sa odvíja prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, sa súd môže dopustiť aj tým spôsobom, že poruší právo strany sporu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavnou sťažnosťami napadnuté uznesenie je rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým konanie končí, a ak sťažovateľ namieta jeho nenáležité odôvodnenie, je zrejmé, že sa ochrany svojich práv mohol v tomto smere domáhať prostredníctvom dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Preto vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľ nevyčerpal dovolanie ako právny prostriedok priznaný zákonom na ochranu jeho základných práv.

9. Okrem toho sťažovateľ namieta vecnú nesprávnosť právneho posúdenia začatia plynutia lehoty na podanie žaloby o obnovu konania, čo malo za následok to, že ním tvrdené nové skutočnosti a dôkazy vôbec neboli posúdené z pohľadu, či zakladajú dôvod na povolenie obnovy konania. To malo za následok, že žaloba sťažovateľa bola posúdená nie vecne, ale len z pohľadu splnenia osobitnej procesnej podmienky, čo potencionálne môže viesť k posúdeniu ústavnou sťažnosťou namietaného rozhodnutia ako nesprávneho procesného postupu podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Sťažovateľ prípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyvodil z toho, že proti ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu krajského súdu nie je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 2 CSP. K tomu však treba uviesť, že toto ustanovenie sa vzťahuje len na dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 432 ods. 1 CSP, a nie na dovolanie podľa § 431 ods. 1 CSP z dôvodov podľa § 420 CSP, ktoré napokon aj vyplývajú z argumentácie sťažovateľa smerom k porušeniu ústavných práv, ku ktorému malo dôjsť jednak nedostatočným odôvodnením uznesenia a na strane druhej k odňatiu možnosti domáhať sa žalobou obnovy konania. Sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti mohol a mal namietat porušenie svojich ústavných vadami nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu v dovolaní, ktorého prípustnosť mohol odôvodniť na základe § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 154/2020, II. ÚS 339/2020, III. ÚS 352/2021).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2023

Robert Šorl
predseda senátu